

Спогади випускника

Станіслав Іванович Кривошеєв закінчив у 1961 році факультет електрифікації сільського господарства ХІМЕСГ (тепер ХНТУСГ імені Петра Василенка).

Отримавши кваліфікацію інженера-електрика з електрифікації сільськогосподарського виробництва, він працював на посадах від інженера районного виробничого управління сільського господарства до директора підприємства «Район електричних мереж».

Після призначення його заступником головного інженера обласного підприємства сільських електромереж працював в ньому головним інженером.

Ініціативний керівник призначався на відповідальні посади заступника головного інженера, заступника генерального директора по збуту енергії і енергонагляду, заступника генерального директора з загальних питань Виробничого енергетичного об'єднання «Харківенерго», а після його реорганізації у Державну акціонерну енергетичну компанію «Харківобленерго» — працював першим заступником і заступником голови правління — головним інженером, заступником директора з загальних питань та виконавчого директора зі спецроботи і режиму. Після цього у 2003 році перейшов на заслужений відпочинок.

У розмові це щира, відверта людина....

В школі Станіслав Іванович був відмінником, мав грамоти, приймав активну участь у фізичному гуртку, обирався головою ради загону в класі, комсомольським ватажком в школі, яку закінчив із срібною медаллю.

А після її закінчення вирішив поступити на фізичне відділення університету ім. Каразіна. Але не пройшов за конкурсом — не вистачило різносторонніх знань, отриманих в сільській школі, яка поступалася у той час рівню знань випускників міських шкіл, особливо розташованих у обласних центрах.

Цей факт його тоді засмутив і він став працювати вантажником на одному з підприємств м. Краснограда Харківської області. В цьому місті він мешкав разом зі своїми батьками.

А через рік вирішив спробувати знову. На цей раз привертала його увагу можливість отримати відразу за один термін навчання у вищому навчальному закладі дві спеціальності: громадську — за кваліфікацією інженера-електрика і воєнну — офіцера автотракторної служби. Такого поєднання спеціальностей, яке було в ХІМЕСГ і ним цікавився абітурієнт, в жодному іншому вищому навчальному закладі він не знайшов.

Таким же активним, як у школі юнак був і в інституті. Обирався комсоргом групи і курсу, завідувачим

культсектору комітету комсомолу інституту і завідувачим студентським клубом, а з 1960 року — секретарем комітету комсомолу інституту.

— У ці роки навчалось в інституті близько півтори тисячі студентів, з них більше половини брали участь в художній самодіяльності інституту, згадує Станіслав Іванович. До того ж, в інституті був факультет громадських професій, цікаві студентські гуртки, одним словом, інститут сприяв всебічному розвитку своїх вихованців.

— А хто в цей час навчався в інституті, — розмірковує С.І.Кривошеєв. — Контингент студентів інституту тоді складався з добре підготовлених випускників середніх шкіл сільських районних центрів — це була краща частина периферії.

Починаючи з третього курсу, Станіславу Івановичу пропонували залишитися в інституті для продовження педагогічної і наукової роботи. Тому він постійно працював на кафедрі електропостачання сільського господарства, де завідувач кафедри був В.М.Імшенецький — одночасно і декан цього факультету. А з приходом на кафедру вченого С.М.Рожавського, постійно з ним здійснювали оформлення заявок, підготовку до лабораторних робіт студентів.

Закінчив факультет С.І.Кривошеєв у 1961 році з відзнакою і йому було надано право на вибір роботи, яку забажає, і він обрав посаду начальника електроцеху Конгресівського цукрового комбінату. Враховуючи те, що в той час Станіслава Івановича було обрано секретарем комітету комсомолу інституту, входив до багатьох виборних та інших органів районної, міської і обласної комсомольської організації, його залишили в інституті та призначили на посаду асистента кафедри електротехніки, яку очолював ректор інституту, професор Євген Павлович Виноградов. Продовжував вчити мольдь С.І.Кривошеєв на громадських засадах.

Але здійснитися цьому не прийшлося. Він відгукнувся на заклик держави і поїхав у 1961 році на село допомагати піднімати відстаючі ділянки сільськогосподарської галузі.

Так він у житті поступав не раз: не шукав легкого шляху, а обирав завжди найскладніший, щоб не тільки вивірити себе, а й оставити ще після себе якийсь слід.

Тому опинився в Красноградському виробничому управлінні сільського господарства, де став інженером, а через рік — головним інженером Красноградського, а з 1964 року — головним інженером Ізюмського району електромереж, а потім і його директором.

Пам'ятаю ці роки дуже добре. В той час я теж після закінчення ХІМЕСГ працював в Харківському обласному енергетичному експлуатаційному управлінні сільського господарства інженером, старшим інженером, а потім і начальником виробничо-технічного відділу. Зі Станіславом Івановичем зустрічалися часто, разом вирішували і спілкувалися з виробничих питань району електричних мереж, який він очолював. Відчував як віддається справі керівник, щоб привести до належного стану високовольтні і низьковольтні електричні мережі в районі, значна частина яких знаходилася в незадовільному стані через відсутність коштів на їх реконструкцію. Добре виходило в нього і залучення до електрифікації сільськогосподарського виробництва господарств, навчання пер-

соналу, який обслуговував електричні мережі тощо. Заздрив його цілеспрямованості, впертості у виконанні дорученої справи, професійній грамотності одного з кращих на той час керівників серед районів електромереж Харківської області.

— Я дуже вдячний всьому тогочасному професорсько-викладацькому складу інституту за те, що кваліфіковано викладали науки і прищеплювали практичний досвід — все це знадобилося в моїй роботі на різних посадах, каже Станіслав Іванович. Особливо знадобилися в практичній діяльності ази з спеціальних дисциплін, які викладали вчені Володимир Миколайович Імшинецький та Семен Михайлович Рожавський, з теоретичної механіки — Олександр Миколайович Макаров, з опору матеріалів — Трохим Петрович Тищенко та ін. А з комсомольської роботи в інституті залишилось на все моє життя вміння спілкуватися і працювати з людьми. Можливо це й саме головне.

До речі, вся сім'я Кривошеєвих зв'язана з технічним університетом. Одружився він на випускниці ХІМЕСГ 1963 року Валентині Сігаєвій. Їх старша донька Олена — у 1986 році закінчила факультет електрифікації сільського господарства, а молодша Ольга працює доцентом на кафедрі ЮНЕСКО ХНТУСГ.

Станіслав Іванович ніколи не втрачав зв'язки з рідним вищим навчальним закладом. До нього постійно приїжджали дисертанти за до-

могою з підготовки матеріалів для наукових досліджень, сам став займатися технічними винаходами, займаючись питаннями підвищення на-

дійності роботи електричних мереж і їх управлінням на відстані, у тому числі і на підстанції 35 кіловольт. Першою такою в енергетиці стала управлятися у нього телемеханікою «Бражківська підстанція».

Будучи головним інженером Ізюмського РЕС, він був нагороджений нагрудним Знаком «Изобретатель СССР». Тут на «РЕМі» він став ветераном праці, «Отличником енергетики і електрифікації СССР».

В 1973 році С.І.Кривошеєв дав згоду і переїхав в обласний центр, де його призначили спочатку заступником головного інженера, а потім і

головним інженером «Харківського обласного підприємства сільських електричних мереж», яке увійшло до складу Виробничого Енергетичного Об'єднання «Харківенерго». Методи роботи тут він зберіг попередні. Не поривав зв'язків і з факультетом — був або членом, або головою його екзаменаційної комісії з присвоєння кваліфікаційного звання випускникам.

— А в 1975 році мене запросили на посаду заступника головного інженера «Виробничого енергетичного об'єднання «Харківенерго», — розповідає Станіслав Іванович. — Для випускника ХІМЕСГ з його рівнем знань це було стрибком у стратосферу. З електротехнічної частки в електричні питання вироблення, передачі і розподілення електроенергії у трьох областях — Харківській, Сумській і Полтавській.

— Посудіть самі, через тиждень після мого призначення вигорає обмотка генератора, потужність якого 300 мегават, на Зміївській ДРЕС, зауважує Станіслав Іванович. Водневе охолодження, що призвело до прориву водню, чому не зпрацювало ущільнення підшипників, що з теристерним і йонним збудженнями — ось деякі питання на які я був повинен у певний термін знайти грамотні технічні відповіді, а фахівці заводу-виробника все валять на обслуговуючий персонал. І такі випадки в мене були постійно. Потрібно було робити аналіз всіх аварійних ситуацій і нещасних випадків. На роботі стояв завжди наготові в дорогу маленький чемоданчик, сідай в машину і розслідувай аварію чи випадок на місті події.

— У цій специфічній енергетичній галузі, до якої мене в інституті не готували, допомагало вміння розробляти схему входження у вирішенні будь-якого найскладнішого технічного питання, використати необхідну технічну літературу, вибрати оптимальне економічно обґрунтоване рішення, — уточнює випускник. — Інакше, мабуть, нічого б на цій посаді і не вийшло.

Після посади заступника головного інженера Станіслав Іванович працював в «Харківенерго» ще заступником генерального директора зі збуту енергії і енергонагляду. В ці роки ВЕО «Харківенерго» вийшло у лідируючі системи в межах СРСР з цих важливих питань.

А потім його призначають заступником генерального директора із за-

гальних питань. Всього до реорганізації енергетичної системи в Державну акціонерну компанію «Харківобленерго» випускник Харківського інституту механізації і електрифікації сільського господарства на керівних посадах відпрацював в цьому відомстві 20 років.

У 1995 році його затверджують головним інженером ДАЕК «Харківобленерго», а у 1997 році — призначають першим заступником голови правління — головним інженером, потім заступником голови правління, головним інженером і в наприкінці того ж року — заступником директора з загальних питань.

Ще перед виходом на заслужений відпочинок встиг впродовж кількох років попрацювати виконуючим директором з спецроботи і ре-

жиму, в складі авторського колективу у 2004 році підготувати до друку і випустити книгу «Розвиток електроенергетики Харківщини. 1884 – 2004». В ній простежується шлях, пройдений вітчизняними енергетиками від перших малопотужних електростанцій у дореволюційний період до сьогоднішнього, коли енергетична галузь стала провідною в економіці країни.

Побачив я Станіслава Івановича Кривошеєва — вихованця Харківського національного технічного університету імені Петра Василенка підтягнутим, бадьорим і завзятим. На будь-якій посаді йому доручали вирішувати специфічні та незвичайні питання. Його цінували за одержимість, високу професійність і компетентність, людяність, здат-

ність увесь час бути на виробництві напоготові і переносити усі складнощі професії, знаходити неординарні рішення. І все, що він робив, — давало результат.

Він і тепер, вже на заслуженому відпочинку, прагне ще передати свій багаторічний практичний досвід і свої професійні знання майбутнім фахівцям. Я зрозумів, що він не може сидіти дома склавши руки.

В. КРАМАРЕНКО

На знімках: С.І.Кривошеєв — виконавчий директор "Харківобленерго"; С.Кривошеєв (зліва) та його сокурсник В.Петренко за лабораторними роботами на другому курсі вищого навчального закладу